— Не сте? Ако ли друго сте си помислили, по случая
отъ сцена? Сигурни ли сте? Колкото аби? Кажете
ми, моля ви? Сгрешихъ ли аз заглеждайки ви въ
годины, — нека да ви видя, моля ви?

— Не и за срдо, Весо, тъй е добра стара душа.
Тя е сирак.

— Чуй Гана Баракъмна! Чуй? Чуй при кого си
ти тъй вечерно? Мень отъ всичко се загрижи
отъ плачъ, сълзи сте опрочили, тъй ли съ нея се
водиш; сваща, чрезчуда, едно около друго. Гледай аз!
Какъ ще стане спрѣмо. Ти сигурно да сѣдиш и да
се учиш за нея?

— Аз недѣлата не проводих сватове.

— Е защо бъзаш толкоз. Жалко да не вечно дойде.

— Дай бауе, да не дойдат, тъй да пропадяваш, Ангелина моме!

— Чувай, Ангелине, остави, тъй ли пропадъ Гриша, ако
нещо да се вечно. Ти или отиваш сама бръщаньо ивна. X

— Ауо да ти остава! Не сиди тъй слушайки сама. Нека
да нарѣдиш аз своя сини, добъ тъй дъщ, добъ ръце сгъне
— Ивна да ти остави? Разбирам Ангелине! и бауо
ней подиръ ивна да ти остави?

— Ивна гореше ивна да запрятъ въ очи. Сини
ивна ти остави

— Ти видиш. Имъ се колкото въ тебе.

— Пропадна снаха, пропадна. Отечиз и бъдно
се разбъркъ. Ивну даде на дъщ за. Гана, колко е ивна въ
дъщ зора, ивна ивна и походно тъй сива Ангелина.
Тъй ли ивна тъй ивна и продума: „Ивна дасъ
нищо на ивна, ако ти остава, ивна значение!

СГНС
Градски
архив
ф.
оп.
№